

ADDIO, DANIELE

1. ledna 2018

S Danielem na návštěvě Švihova v roce 2013

S posledním prosincovým dnem nás opustil nejen uplynulý rok, ale bohužel také výjimečný člověk, přítel, milovník České republiky a přední italský novinář **Daniele Redaelli**, jehož život nečekaně pohasl v pouhých 65 letech.

Daniele nastoupil v roce 1971 do redakce slavné *La Gazzetta dello Sport*, která se pro něj po zbytek života stala nikoli obyčejnou prací, ale skutečným posláním. Z pozice pouhého *correttore delle bozze* se vypracoval až na *caporedattore centrale* a pro růžový deník pracoval i po svém odchodu na odpočinek.

Do Čech Daniele zavítal před více než deseti lety díky Zuzce Smotlachové, která v době, kdy studovala na Západočeské univerzitě v Plzni, odjela do Milána v rámci výměnného pobytu Erasmus a v redakci si zařídila stáž, na jejímž základě vznikla vynikající diplomová práce. Zuzka mi tehdy po návratu Daniela představila a s ohledem na jeho otevřenost ostatním kulturám, neuvěřitelné sociální citění a ochotu pomáhat se z nás brzy stali přátelé. Daniele se zasloužil o to, aby i další z řad našich studentů měli přístup k potřebné literatuře, pomáhal Simoně Erbenové, která dokonce dokončila studijní cyklus přímo v Itálii, pro mě neúnavně sháněl podklady dizertační práce...

Studenti Západočeské univerzity se s Danielem měli možnost setkat osobně v hodinách italštiny pokročilé úrovně, kde jim vyprávěl nejen o novinářině, ale také o sportu a mnohém dalším. V roce 2008 přivítala plzeňská pobočka Společnosti přátel Itálie Daniela na akci

pořádané Městskou plzeňskou knihovnou, která v rámci představení vybraných evropských zemí zařadila do programu i Itálii. Daniele tehdy za hudebního doprovodu studentů Plzeňské konzervatoře tlumočen Zuzkou Smotlachovou představil práci růžového deníku, která se zdaleka neomezuje jen na předávání informací ze světa sportu.

Během své více než pětáctyřicetileté práce pro Gazzettu Daniele hodně cestoval a pracoval na projektech, které měli z tohoto světa udělat lepší místo. Pořádání sportovních událostí bylo pro něj prostředkem, jak vrátit život do oblastí postižených válkami nebo přírodními katastrofami, jak vnést *fair play* mezi odlišné kultury či náboženská vyznání, jak umožnit kousek normálního života i lidem s jakýmkoli omezením.

Pro nás, co jsme měli to štěstí a poznali ho osobně, byl příkladem nezištného jedince s neuvěřitelnou schopností naslouchat a zároveň vyprávět tenhle náš svět. Byly to nejen články pro Gazzettu a knihy ze světa jeho nejoblíbenějších sportů jako *Un secolo di boxe* či *Primo Carnera* – věnováno italskému boxerovi, mistru světa v supertěžké váze – nebo *Cento anni in vetta* a *Cassin* – věnováno italskému horolezci –, pro mě osobně to byly především Danielovi maily, kterými nás všechny povzbuzoval, dodával nám energii a sdílel s námi příběhy.

O jeden takový, který podle svých slov Daniele napsal cestou z nemocnice v době, kdy sám bojoval se zákeřnou nemocí, a ještě když psal, tekly mu u toho slzy, bych se chtěla podělit se všemi.

Kateřina Štroblová (rozená Strnadová)

LA MADRE

Daniele Redaelli

Medicina nucleare del San Gerardo, Monza. Ore 8.50. All'accettazione chiamano: <C'è la bambina Elisa Raducanu?>. Nessuno risponde, d'altra parte sono quasi il più giovane nel gruppetto di pazienti in attesa di tac, pet, scientigrafie e quant'altro. Bambini zero.

Pochi istanti ed eccola. Elisa arriva, in braccio alla mamma. Lineamenti rom, magra, alta e dolce la mamma, magro anche il padre, jeans e felpa per entrambi, dimessi ma puliti, in ordine. Giovanissimi, direi vent'anni. La bimba è vestita di un verde carico, allegro. Domando: <Raducanu?>, la ragazza annuisce. <Allora vi hanno già chiamato>. <Grazie>, risponde, ma è come intimidita, dalla gente, dallo sportello, dall'ospedale. Le indico l'impiegata dell'accettazione. La ragazza si avvicina con in mano le carte. <Avevo appuntamento per 9>. <Sì, Raducanu, vero? Compili questo> risponde la signora, non sprezzante, ma neppure gentile, che deve dividersi fra le telefonate per fissare appuntamenti e pazienti presenti. La ragazza resta lì, in piedi, ha qualcosa da chiedere. Mi avvicino con una penna, gliela porgo e le spiego: <Qui deve firmare lei, qui il papà, qui dovete mettere i vostri nomi, qui quello della bambina e il giorno della nascita. Quanto ha?> <Tre mesi>. Elisa è sveglia, ha due occhi scuri e attenti, piccolina e bella. "Tre mesi. Ed è già qui a medicina nucleare" penso.

La mamma compila e torna allo sportello con le sue carte. <Tessera sanitaria della bambina> chiede la signora, lei porge un foglio sostitutivo. <Impegnativa>. La ragazza non si muove. <Impegnativa> sollecita l'impiegata alzando un po' la voce. Mi riavvicino. <Lei aspetti oltre la

linea gialla!> mi intima. <Si calmi – dico – voglio solo aiutare la signora>. Trovo l'impegnativa fra le carte e la ragazza gliela consegna dedicandomi un sorriso. Torno a sedermi. <Qui il medico si è scordato di segnare il codice dell'esenzione per cui, se volete farlo, dovete pagare per questo esame> sentenza.

La mamma chiede: <E quanto costa?>. <Adesso guardo>, muove le dita rapide sul computer. <Sono 153 euro>. La ragazza è congelata, poi dice: <Noi non abbiamo questi soldi>. <Non so cosa farci - dice – comunque se vuol pagare deve andare su al blocco B sportello 6 e prendere il numero poi tornare qui con la ricevuta>.

Ma ormai per i due giovani questo è sanscrito. Si guardano in faccia senza dire una parola, sgomenti. Non faccio in tempo a finire di pensare: "Cavolo, non è giusto, adesso glielo pago io!" che si alza una signora, cappotto di cammello, pullover di cachemire, filo di perle, borsa di Prada, aria, devo dire, da schizzinosa, accento dichiaratamente monzese, una che ti aspetteresti un commento acre, del tipo <Questi vengono dalla Romania e vogliono farsi curare gratis da noi>. Invece tocca delicatamente la ragazza su una spalla e le dice: <Non preoccuparti, ti do io i soldi>. Scatta in piedi un'altra signora: <No, facciamo a metà>. E all'improvviso un'altra donna si mette come sull'attenti: <Allora dividiamo in tre!>. Sono stupito ed esaltato, mi aggiungo: <Signore, grazie, stavo per pagare io, quindi dividiamo in quattro>. <Mettiamo 50 euro a testa – propone la prima - così le lasciamo qualcosa per la bambina>. Detto e fatto. La seconda dice: <Io non ho visite, aspetto la mia mamma. Accompagno io tuo marito di sopra a pagare il ticket, tu resta qui che magari ti chiamano le infermiere>. E spinge il padre verso le scale.

La ragazza stringe al collo la sua bimba, sta lì, impalata, in mezzo alla stanza, allarga la mano sinistra aperta, il polso piegato verso l'esterno, in un gesto che sembra dire <grazie, non ho parole> e, silenziosamente, comincia a piangere, immobile. Guardo le due compagne di colletta rimaste in sala, scambio con loro un lieve cenno del capo che vale più di mille discorsi. La mamma di Elisa ci sorride, mentre il viso è completamente inondato di lacrime. Siamo tutti muti, sembriamo personaggi di un quadro. E se fossi fuori a guardarlo, direi che al centro c'è una bellissima madonna.

ONNO, 24 novembre 2006, ore 17.15